

L A C A R N

JAUME FUSTER

...Mamífer remugant domèstic que pertany a la família dels bòvids (Bos taurus), d'un metre i mig d'alt i dos i mig de llarg, de cap gros armat amb dues banyes, pell dura, pèl curt blanc, roig, negre o clapat, molt útil com animal de treball...

(Diccionari General de la Llengua Catalana)

POMPEU FABRA

Hi havia un pressentiment de por als seus ulls, no d'una por raonada, com si conegués el seu destí, sinó d'una por irracional, feréstega, que qui sap si duia a la sang, en la seva mateixa constitució física. Feia molt de temps que ell i els seus, la seva nissaga, estaven condemnats a la mateixa fi, com si de debò l'únic que comptés en llur rodar pel món fos l'anorreament final, aquell morir sense sentit, engolits per la maquinària d'una societat que se'ls escapava.

★

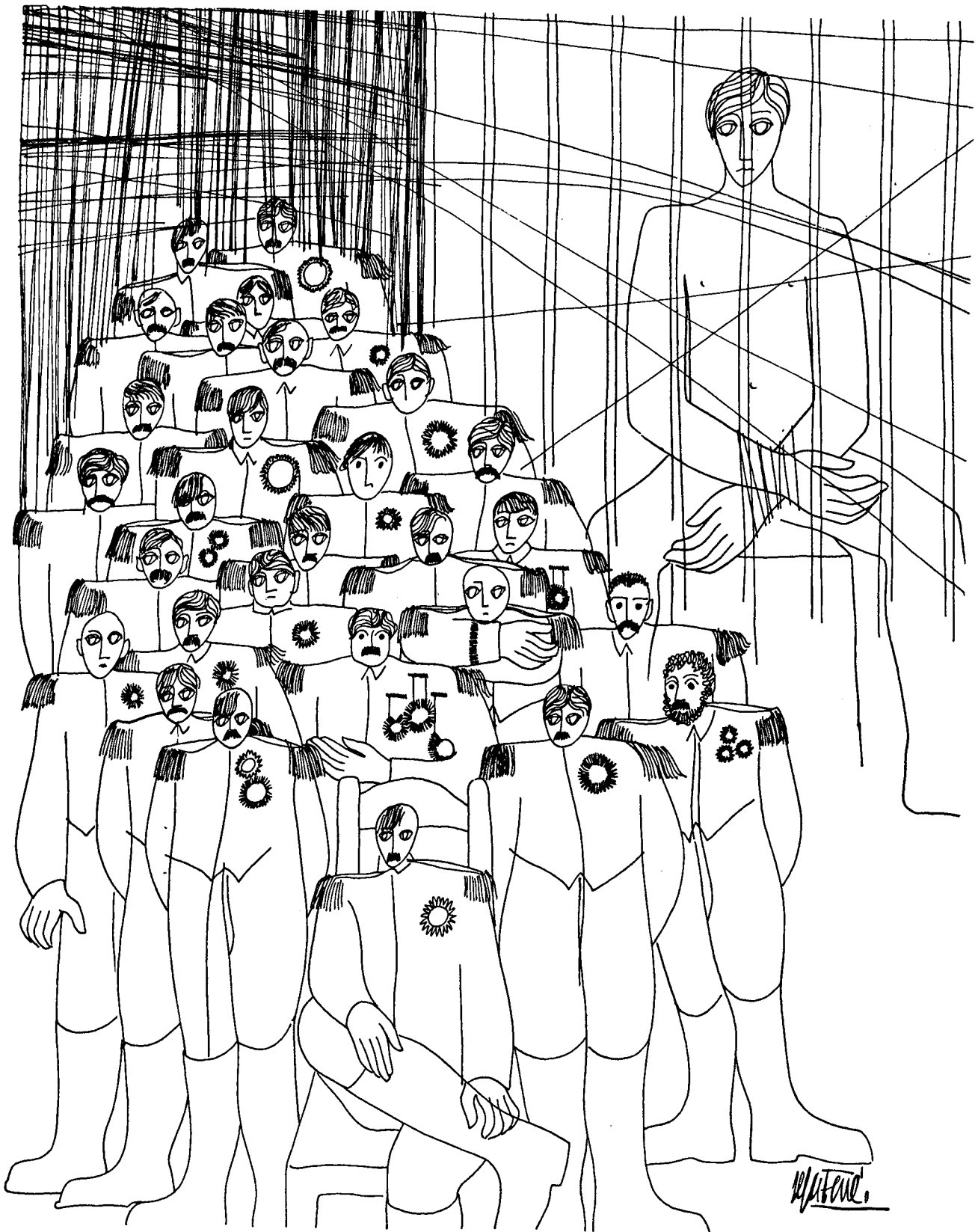
Hi havia un pressentiment de por als seus ulls i als ulls dels seus companys agombolats en el vagó de fusta. Encogien la dilatada tranquil·litat del cos com per a defugir no sabien massa bé quins malaveranys de grup. La palla del terra era bruta, humida, trepitjada com ho estaven —bruts, humits, trepitjats— llurs propis ànims de bèsties engarjolades. Ja no era possible distingir individualismes d'entre ells perquè llur singularitat esdevenia col·lectiva, universal, malgrat les empenyes i la remor, malgrat aquell odi latent de l'un envers l'altre, com si tots s'acusessin reciprocament de ser els culpables de llur destí comú.

★

El tren es deturà amb soroll de ferralla, amb crits dels guardians i bruelar de ramat espasmòdic, asmàtic, cansat de ser transportat d'una banda a l'altra, a la recerca dels camps que calia llaurar o de la sinia que s'havia de fer rodar vint-i-quatre hores al dia, de l'escorxador final on llurs despulles serien aprofitades al màxim per tal de donar coherència a la crueltat sistemàtica de les estructures que s'alimentaven de llur carn i de llur sang, de llur dissort còsmica.

★

10 el gat enfurismat

I davallaven encalçats pels cops i les veus, pels lladruccs dels gossos d'atura que enllestien l'evacuació del comboi, mentre eren numerats, comptats, assenyalats, sospesats i classificats per professionals del cap-màs, del compte ràpid, de la distribució organitzada i racionalitzada en ramats més petits, destinats cadascun d'ells a sorts diferents. I mentre esperaven al peu del tren, aprofitant els moments de repòs per a mirar, amb llurs ulls fatigats, un paisatge del tot nou i inhòspit, massa gris i monòton, massa escàpol de la realitat d'on venien, formaven grups, es revolcaven en l'herbei musti i enfangat, alenaven fort llançant columnes de vapor d'aigua per llurs narius i per llurs boques. No restava ni un bri de rebellió en aquells cossos lassos que havien començat un calvari d'esclavatge feia tant de temps, d'ençà del naixement, que ni ells mateixos recordaven.

★

Potser l'olor de la mort que eixia de l'escorxador posava un punt de revolta en llur sentiment amansit, però tanmateix era ben inútil car no hi havia revolta possible. Tot estava previst, comptat i debatut i llur destí havia estat ordenat en els fulls grocs que passaven de mà de guardià a mà de guardià, amb una indiferència total, talment es tractés d'un pur tràmit burocràtic. Però no la sentien, l'olor de mort, de sang vessada, només cercaven repòs per a la fatiga de segles que llur còrpora arrossegava. Un repòs que intuïen en l'interior de l'edifici gris cap on eren menats. Ni tan sols alçaven la testa, ni el bruel col·lectiu anunciava la desfeta que els esperava. Caminaven lentament, molt lentament, com sempre havien caminat, abaltits per allò que sabien ineluctable.

★

Entraven d'un en un, sense esma per a fer-se enrera. Novament se'ls mesurava amb ull crític, amb ull tècnic que transcrivía llurs dades individuals en un darrer paper que s'arxivaria amb un munt més de papers, balanç parcial d'una feta sense més transcendència. I ja potser, en aquell moment, endevinaven allò que s'esdevindria, qui sap si amb una impassibilitat, fruit de llur resignació ancestral.

★

I a poc a poc, dels seus ulls, dels ulls dels seus companys, s'anava esborrant el verd-grisós dels uniformes dels S. S. i ja no sentien —ja mai no sentirien— les veus de ràbia de llurs guardians, d'aquells superhomes que els menyspreaven fins a l'anorrea.

★